

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 14773

гр. София, 24.04.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВ. М.

като разгледа докладваното от ЦВ. М. Частно гражданско дело № 20231110118634 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 122 ГПК

Производството по делото е образувано след прекратяване на производството по ч. гр. д. № 2682/2023 г. по описа на Районен съд – Варна и изпращането му по подсъдност на Софийския районен съд.

Производството по ч. гр. д. № 2682/2023 г. по описа на Районен съд – Варна е образувано по заявление с вх. № 16527/02.03.2023 г., подадено от „.... /с предишно наименование „... АД/, ЕИК 203037835, със седалище и адрес на управление: ..., чрез адв. И. Л., с адрес за кореспонденция: ..., срещу З. Г. Г., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: .... и .... със седалище и адрес на управление: ..., за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК за солидарно осъждане заплащането на сумите, както следва: 62,50 лв. – главница, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 02.03.2023 г. до окончателното плащане, както и 12,88 лв. – лихва за периода от 15.01.2021 г. до 26.01.2023 г.

В заявлението се посочва, че паричните вземания произтичат от договор за поръчителство от 07.11.2014 г., сключен между .... и дружеството – заявител, договор за продажба на изплащане от 01.10.2018 г., сключен между .... и първия длъжник - З. Г. Г., както и договор за встъпване в дълг от 15.11.2022 г., сключен между дружеството – заявител и втория длъжник - „....

С определение № 3067/12.03.2023 г., постановено по ч. гр. дело № 2682/2023 г. по описа на Районен съд – Варна, първоначално сезираният районен съд е приел, че с оглед изменението в ГПК с ДВ бр. 100 от 2019 г. местнокомпетентен да разгледа спора е съдът, в чийто район е настоящият адрес на единия от двамата длъжници, имащ качеството на потребител, т. е. Софийски районен съд.

Настоящият съдебен състав намира, че не са били налице предпоставките на чл. 118, ал. 2 ГПК за прекратяване на производството пред Районен съд – Варна и изпращането му по

подсъдност на Софийски районен съд.

В случая, видно от справките от НБД „Население“ и Търговския регистър постоянният и настоящ адрес на длъжника – физическо лице е в гр. София, а седалището на длъжника – юридическо лице в ..., т. е. адресите на двамата длъжници са на територията на различни съдебни райони. Следователно, в случая приложение следва да намери разпоредбата на чл. 116 ГПК, съгласно която иск срещу ответници от различни съдебни райони, се предявява по избор на ищеца в съда на един от тези райони. Настоящият съдебен състав намира, че тази норма е приложима и в заповедното производство, поради което в случай, че адресите на длъжниците са в различни съдебни райони, то заявителят е този, който избира пред кой съд да подаде заявлението си. В случая, заявителят е избрал да подаде заявлението по чл. 410 ГПК пред Районен съд – Варна, т. е. на територията на съдебния район, в който е седалището на втория длъжник – „.... Следователно, касае се за хипотеза на множество подсъдности, при която заявителят е избрал делото да се гледа в съдебния район на единия от двамата длъжници, която възможност произтича от разпоредбата на чл. 116 ГПК, предоставяща избора на компетентния съд именно на преценката на заявителя. Касае се за процесуално право на заявителя, което той е упражнил и избрал районен съд, който да разгледа заявлението му по чл. 410 ГПК, а именно: Районен съд – Варна /в този смисъл е определение № 14067/07.07.2014 г. на СГС по в. ч. гр. дело № 7729/2014 г. и определение № 1035/25.10.2022 г. на Окръжен съд – Благоевград по в. ч. гр. дело № 849/2022 г./.

В допълнение следва да се отбележи, че според настоящия съдебен състав няма основание да се възприеме извод за неприложимост на общата подсъдност по чл. 116 ГПК след изменението на чл. 411, ал. 1 ГПК /Доп. - ДВ, бр. 100 от 2019 г./, предвиждащ специална подсъдност по отношение на потребителите-длъжници. Това е така, тъй като понастоящем посочената разпоредба не урежда никакво особено правило в хипотезите на „множество подсъдности“, при които заявлението е подадено срещу повече от един длъжници с адреси в различен съдебен район. След като чл. 411, ал. 1 ГПК въобще не урежда хипотезата на множество подсъдности, то не може да се приеме, че същата има специален характер по отношение на тази по чл. 116 ГПК, в който се съдържа изрично разрешение на тези случаи. Иначе казано, въпросът дали две правни норми се съотнасят като „обща“ към „специална“ се поставя само в случай, че и двете са приложими (т. е. една и съща хипотеза попада под действието на две различни процесуални правила), какъвто случаят с разпоредбите на чл. 411, ал. 1 ГПК и чл. 116 ГПК не е.

Различен извод не може да се обоснове само поради това, че в закона е предвидена засилена защита на потребителите, тъй като същата намира проявление само по отношение на длъжниците, имащи това качество. След като в закона не е предвидено особено правило, според което при множество подсъдности приоритет да има тази срещу длъжника-потребител, то няма основание правилото по чл. 116 ГПК да се смята за дерогирано. Отделно от това, становището, че чл. 116 ГПК не намира приложение в заповедното производство срещу длъжници-потребители не дава отговор на въпроса как следва да се определи подсъдността при подадено заявление срещу двама или повече потребители с

настоящ адрес в различни съдебни райони.

По изложените съображения следва да се приеме, че след като претенциите по отношение на единия длъжник / З. Г. Г. / са подсъдни на Софийски районен съд, а по отношение на другия – „.....са подсъдни на Районен съд – Варна, то е налице хипотеза на множество подсъдности по смисъла на чл. 116 ГПК, в който случай подсъдността се определя по избор на заявителя, какъвто в случая е направен с подаване на заявлението пред Районен съд – Варна.

Ето защо, съдът намира, че в случая не е местно компетентен да разгледа подаденото от „..... срещу З. Г. Г. и „.....заявление по чл. 410 ГПК, поради което са налице предпоставките за повдигане на спор за подсъдност между Районен съд – Варна и Софийски районен съд. Съобразно разпоредбата на чл. 122, изр. 2 ГПК спорът за подсъдност между съдилища, които принадлежат към районите на различни по-горни съдилища, се разрешава от онзи по-горен съд, в чийто район се намира съдът, който последен е приел или отказал да разгледа делото. По тези съображения делото следва да се изпрати на Софийски градски съд за произнасяне по повдигнатия спор за подсъдност.

Така мотивиран и на основание чл. 122 ГПК, Софийски районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОВДИГА спор за подсъдност между Районен съд – Варна и Софийски районен съд за определяне на местно компетентния съд, който да се произнесе по заявление с вх. № 2682/2023 г. за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, подадено от „..... срещу З. Г. Г. и „.....

ДЕЛОТО да се изпрати на Софийски градски съд по компетентност.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____